

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

3. Notabilis historia: Quomodo Theophilus œconomus abnegata fide se dæmoni obstrinxerit, & per B. Virginis inuocationem ac pœnitentiam Syngrapham à dæmone recuperauit.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

plans, curatam vidit, tum exultare cepit
ritu in Deo salutari suo, & matre eius, qui
cit secum magnalia, qui potens est.

Quæ postrema Ioannis Patriarchæ Hierosolymitanæ oratio, & ad veram certam
narrationem de manu Damasceni detrita
& per Virginem mirabiliter restituta petri
quam & postea iussus ille coram Sarracenis
Ethnicis Damasci prorulit, cunctisq; specta-
dam exhibuit palam. Auget fidem miracu-
lincola, quam manus Damasceno restituta
uauit, nimirum ad certius indicium præce-
tis defectionis.

Simeon Metaphrastes ex Eutichiano Patriarcha Constantinopolitano, qui se in Theophili (de quo supra via sequens) adibus natum, cuiusq; familiaris, & ipsius historie oculatum fuisse testem perhibet. Agnoscit eandem historiam Petrus Damianus in prior grauissimus sermo. 1. de Natiuitate B. Virgine. Attingunt & Centuriatores Magdeburgenses in rene Petro Canisio lib. 5. cap. 20. de beata Virgine. Quomodo Theophilus Oecononus abnegauit de se demonio adstrinxerit, & per B. Virginis uocationem ac penitentiam, hygrapham a demone recuperauerit.

CAP. III.

CVM Cæsar Iustinianus rerum potestatur, Theophilus quidam in oppido Ciliciae Adana Oecononus, siue, ut alij uerentur Archidiaconus Ecclesiæ fuit, multis quibus

ille gratus, & Episcopali munere, quod tamen
constantiter detrectavit, dignus existimatus,
Qui ab amulis immeritò accusatus, & de of-
ficio Oeconomiae deiectus, in eam animi im-
potentiam adeoque impietatem devenit, ut
horatori mago Iudæo morem gerens, Chri-
stum Dei filium, ac matrem eius Mariam dara-
sygrapha turpissimè abnegaret, seq; totum
imperio sathanæ, qui se videndum obtulerat,
videret atque manciparet. Quid hic faceret
miser tam nefarij criminis iam sibi conscius?
Totus animo perturbans, ut nusquam ferè
posset consistere, quum irato Deo se dæmo-
nis esse mancipium cogitaret, mutato consi-
lio, tandem ad sanctissimam Dei matrem sibi
confugiendum duxit, ac templum ei sacrum
petiit, in quo suas preces ac supplicationes cū
multa ieiunatione coniunctas, noctes ac dies
indefessè consumpsit, magnumque veræ pœ-
nitentiæ specimen edere cœpit. Quod si Theo-
philum ipsum Mariæ supplicentem liber au-
dit, his quidem verbis ut legimus, illam com-
pellavit: Domina mea benedicta & defensio
generis humani, portus & protectio eorum,
qui ad te cōfugiunt: Scio ô Domina mea Dei-
precens, quod te valdè offenderim, & ex te na-
tum Deum nostrum, nec sum dignus cōsequi,
misericordiã. Ac rursus. Quomodo audebo,
Domina mea benedicta, ego, qui sum Indig-
nus & miser, aperire labra: cū os habeã sor-
didum-

didum, & luto inquinatum? Nec multo post
 Cum hac intensa, & quæ ex tota sit anima, confessione, rogo sanctissima Domina, offerre
 Christo, qui natus est ex te sancta & munditia
 desiderata Deiparente, & ne abomineremur
 infelicem, ne despicias preces meas peccatoris,
 ris, qui fuit correptus à maligno inimico. Pergit
 interim anxius homo preces tristissimas
 fundere, faciem suam verberare, solo adhaere
 re templum Virginis, in quo israhac fiebat, p
 gare lachrymis, in ieiunio perseverare, non
 in propositam imaginem, quæ se illic offerebat
 venerandæ Virginis estuans intrare. Testatur
 quit, habeo, post Deum protectionem & defensionem,
 Domina mea benedicta, ad tuam
 intuens auxilium & gubernationem, non te
 ciam irrita, quæ sum pollicitus. Scio enim
 scio, ô benedicta post Deum non esse aliam
 hominum defensionem, nisi te solam ô Deiparentem.
 Quis enim ô Domina mea, sperantem in te, & pudore
 est affectus? Aut quis hominem in te omnipotentem
 tuam rogavit opem, & fuit vnquam derelictus?
 Re vera nullus vnquam in hoc Mariæ templo perdurans,
 nullumque orandi & plorandi lamentandique finem
 sciens (tantus in illo feruor erat poenitentis) demum
 opitulante sacra Virgine suam scriptam & consignatam
 diabolo syngrapham qua Christianismum abiurauerat (mirabile
 dictum) re-
 rum est
 fractus d
 scopum
 uenit, v
 catalogo
 moria qu
 fia celeb
 Deum po
 Petrus Cas
 Virgine
 Nicen
 gen. D
 riam a
 uerit
 M Ari
 nec
 iuanque
 dicit
 plum Hi
 nix cru
 religioni
 cemeret,
 mel, nec
 ben, prio
 deplorat
 quæ ad te
 sine pud

dictu) recepit, in DEI gratiam rediit, peccatum est vitio confessus, & post pœnitentiæ fructus dignos editos, etiam Ecclesiæ per Episcopum publicè reconciliatus, eò demùm peruenit, vt ob vitam sanctè aeternam, sanctorum catalogo sit ascriptus, ac solemnibus eius memoria quarto Februarij, quotannis in Ecclesiâ celebretur. Tandem valuit Mariæ apud Deum petita & obtenta intercessio.

Petrus Canisius lib. 5. cap. vigesimo, operis de beata Virgine, citans Paulum diaconum, & Concilium Nicenum secundum, & Centuriatores Magdeburgens. De Maria Aegyptiaca, quæ per beatam Mariam adiuua, & ad meliorem vitam conuersa, pœnitentiæ speculum impudicis omnibus præbuit.

CAP. IIII.

Maria Aegyptiaca multis annis velut Veneris victima, impudicitie frena laxarat, sumque corpus vagæ multorum libidini, sceleratè prostituerat, priusquam ad templum Hierosolymitanum, quod ob Dominiæ crucis reuerentiam sacrum ac celebre, religionis ergò proficisceretur. Quum verò cerneret, se ab huius templi ingressu non seceret, nec obscure, ac omninò diuinitus prohiberi, prioris vitæ turpitudinem agnoscere & deplorare cœpit, seque ad Deiparæ imaginem quæ ad templum ingressuris occurrebat, non sine pudore conuertit, atq; ita cum lachrymis dixit: